Classic Poetry Series

Jeppe Aakjaer

- 152 poems -

Publication Date:

2012

Publisher:

PoemHunter.Com - The World's Poetry Archive

Jeppe Aakjaer (1866-1930)

Jeppe Aakjær (born in Aakjær[1] in September 10, 1866 – died in Jenle, April 22, 1930) was a Danish poet and novelist, described in Chambers Biographical Dictionary as "a leader of the 'Jutland Movement' in Danish literature". A regionalist, much of his writings were about his native Jutland. He was known for writings that reflected his concern for the impoverished and for describing rural existence. At the age of 20, he was sent to jail for speaking freely about his concerns, which the local government officials did not care for. Being an outspoken socialist Aakjær joined the Social Democratic Party. He moved to Copenhagen and worked as a proofreader and journalist. From 1907 until his death he lived on his own farm, Jenle (Jutlandish dialect for "Lonely") writing both poetry and prose and enjoying a growing popularity.

Aakjær's notable novels including Bondens Søn ("The Peasant's Son") (1899) and Vredens børn, et tyendes saga ("Children of Wrath: A Hired Man's Saga") (1904) reveal his staunch social commitment. The latter is a rural Danish answer to Upton Sinclair's The Jungle and in many ways caused the same effect but on a lesser scale. He also wrote Jens Langkniv (1915), about a Danish highwayman becoming a guerrilla fighter against the Germans in the 1600s. Many tales and short stories tell about the humble and bad life of farm boys and grooms written in anger and fighting spirit.

Today, it is his poetry for which he is chiefly known. His poems including the famous Fri felt ("Free Fields"; 1905), the Rugens sange ("Songs of the Rye"; 1906) and Heimdal's Wanderings (1924), however, reveal his appreciation for the harvest. Because of their lyrical quality, many of these poems were used as settings for songs by various 20th Century Scandinavian composers, such as Carl Nielsen. In these songs he sings of the moors of his region, the areas of his childhood and the poor life in the country often switching between harsh realism, a fresh love of nature and sentimental nostalgia, not few of his poems are written in dialect. Among his best known are the beloved Jeg er Havren ("I am the Oats"), Jens Vejmand, a tribute to the worn-out roadmender; Jutland (English translation by J. A. Peehl) and Historiens Sang ("The Song of History"). But also as a lyric he often shows himself an agitator writing battle songs for the working class.

Aakjær is one of the most beloved Danish poets of the 20th Century. As a Jutlandish regionalist and dialect writer he is the heir of Blicher but also inspired by Robert Burns whose Auld lang syne he translated into Jutlandish dialact. Together with Johannes Vilhelm Jensen and Martin Andersen Nexø he is one of the outstanding "new realists" from the 1910s though never that famous outside Denmark. In many ways he is a literary figure of transition between old rural culture and modern socialist agitation. He had the special

fate for a castigator of society of being popular even among his opponents.

His first wife was the author Marie Bregendahl, known for her regionalist works.

Works:

* Four Poems of Jeppe Aakjaer (1917). J. A. Peehl, United States.
* A book of Danish verse (1922). Robert Silliman Hillyer, United States.
* The Jutland Wind (1944). R. P. Keigwin, England.
* A second book of Danish verse (1947). Charles Wharton Stork, United States.
* In Denmark I Was Born (1948). R. P. Keigwin, Denmark.
* Songs from Denmark (1988). S. D. Rodholm, Denmark.

Aakjær Bøj

Jeppe Aakjaer

Æ gammel Smed

Jeppe Aakjaer

Æ Spøgels

Jeppe Aakjaer

Afholdsapostelen Ole Nygaard

Jeppe Aakjaer

Aften

Stille, Hjærte, Sol gaar ned,
Sol gaar ned paa Heden,
Dyr gaar hjem fra Dagens Béd,
Storken staar i Reden.
Stille, Hjærte, Sol gaar ned.

Tavshed over Hedesti
og langs Veje krumme.
En forsinket Humlebi
ene høres brumme.
Stille, Hjærte, Sol gaar ned.

Viben slaar et enligt Slag,
over Mosedammen,
før den under Frytlens Tag
folder Vingen sammen.
Stille, Hjærte, Sol gaar ned.

Fjerne Ruder østerpaa
blusser op i Gløden,
Hededamme bittesmaa
spejler Aftenrøden.
Stille, Hjærte, Sol gaar ned!

Jeppe Aakjaer

Aften-Gjøgen

Jeppe Aakjaer

Alle Mine Længsler

Alle mine længsler de smyger sig om dig,
diddeli, om dig! duddeli, om dig!
Bare én af dine nu gik den halve vej -
diddelu og diddeli - til mig!

Alle havens blomster de dufter kun om dig!
diddeli, om dig! duddeli, om dig!
Roser og reseda og lind og volverlej -
diddelu og diddeli - om dig!

Pløjer jeg min ager, da synger jeg om dig -
diddeli, om dig! duddeli, om dig!
Lærken over ploven med sangen hjælper mig,
diddelu og diddeli - om dig!

Biers nyn og sødme - alt minder mig om dig!
diddeli, om dig! duddeli, om dig!
Al min gerning bliver ved dig en blomsterleg,
diddelu og diddeli - om dig!

Sidder jeg i kirken, jeg titter hen til dig,
titterli - til dig! tutterli - til dig!
derfra op til altret, hvor du vil stå med mig, -
diddelu og diddeli - med mig!

Jeppe Aakjaer

Ann Mari hinne Filosofi

Jeppe Aakjaer

Ann Mari tragter Øl

Jeppe Aakjaer

Anna Var I Anders Kær

Anna var i Anders kær, men knibsk alligevel
mødte dog sin hjertenskær ved rugens gamle skel.
Satte sig i græsset ned blandt klokkeblomster bly,
tog så op sit fingerbøl og gav sig til at sy…

Dyre du og dig!
dingeli-og-lej
dikke-du-og-dikke-di,
og dingelu og lej!

Solen glimted ellevild i Annas fingerbøl
snerrens sennepsgule blomst hang fuld af brune møl.
Lærken sang, og luften drev med dræ og duft af pors.
Annas ankelslanke ben var lagt så let i kors.
Dyre du og dig…

Anders sad og fingred tavs om pibekandens fals,
så, hvor rugens vipper strøg om Annas brune hals.
hørte, hvor de sølverlo og lokked flere til:
vipperne, de lukser små, de kysser, hvor de vil.

Banked han så piben ud imod sin støvletå,
lagde kritisk øjet til og rensed den med strå
smed så brat det hele hen og rykked' farlig nær,
hvisked om den brune hals og alt det fine vejr.

Annas rappe, blanke nål i luften standsed' lidt
armens fine strakte rund fortoned' sig i hvidt
Greb han da på samme tid om hals og vipper små
kyssed Annas kind om mund om kap med rugens strå.

Nål og tråd ved første kys i snerren sank af skræk
Annas nye fingerbøl det trilled også væk
klinten på sin lange hals sig rejste for at glo
bittesmå mariehøns løb over Annas sko.

Mens som amoriner små opsteg de brune møl
gyldenring blev lovet hen for tab af fingerbøl
Rugen ringled vidt og bredt om kys og kærlighed,
hvad det mindste aks har hørt, den hele ager ved.

Jeppe Aakjaer

Arbejdersang

Jeppe Aakjaer

Arbejder-Sølvbryllup

Jeppe Aakjaer

Avtografsamler

Jeppe Aakjaer

Barnet og den gamle Gaard

Jeppe Aakjaer

Bonde Vise

Jeppe Aakjaer

Bonden og Skrædderen

Jeppe Aakjaer

Bondens Datter synger

Jeppe Aakjaer

Bondestudenten

Jeppe Aakjaer

Brug for Studenter

Jeppe Aakjaer

Da æ Bjergmand kam'

Jeppe Aakjaer

De lystige Tiggere

Jeppe Aakjaer

Den blanke Aa

Jeppe Aakjaer

Den første Lærke

Jeppe Aakjaer

Den jyske Lyng

Jeppe Aakjaer

Den Revolutionære Student

Jeppe Aakjaer

Den Røde Lærke

Nys jeg gik i den dybe Sne,
fik et skærende Syn at se:
Halvt begravet bag Sneens Flig
laa der et lille Lærkelig.

Tog jeg Fuglen i Haanden op.
Aa, saa mager dens spinkle Krop!
Dragten krøglet af Slud og Kuld,
og til Taaen er frosset Muld.
Slapt nu hænger din Vinges Fjer,
Struben har ingen Triller mer.

Stakkels stækkede Spillemand,
Vaarens Varsel til Frostens Land,
sang saa gjerne for Hytten lav,
Sangergaven: i Sne en Grav!

Hvorfor kom du den lange Vej
hid fra blidere Landes Maj,
drog fra Palmer og Sol og Frø
for bag en iset Sten at dø?

Længtes du saa fra Sydens Strand
op mod det barske danske Land,
banked' saa heftigt dit spinkle Bryst
efter at skue din Barndoms Kyst?

Der, hvor Døden dig slog saa brat,
fandt du Livet en Dugfaldsnat,
bag om Kløver og blanke Straa
laa du blandt Redens andre smaa.
Moders Fløjten og Faders Sang
hørte du der for første Gang.

Fuld af Lykke var Nat som Dag,
Moders Vinge var Værn og Tag,
Græssets Stængler som Palmer svang,
højt i Toppen Dugdraaber hang.

Hyrdens Aande saa øm og lun
maged en Plet i dit bløde Dun,
lille Hyrde paa korte Ben
satte ved Reden fire Sten,
flytted sin Kalv saa langt af Vej,
at den ej skulde træde dig.

Du fik Vinger, og du fik Top,
hilst af Gryet du svang dig op,
først du undred og saa du sang,
tryllet af Strubens første Klang.

Tog saa Skyen i sikre Sæt,

Rugen laa som en irgrøn Plet,
dér steg Høje, og dér steg Lund,
dér steg Byer bag Bælt og Sund…
Aldrig glemtes hin Morgenstund!

Pinjers Ynde og Palmers Pragt
har mod Minder slet ingen Magt
Lærkelængsler mod Kløverland
skæbnebinder os, Fugl som Mand.

Kjærligheden har altid Ret;
naar man elsker er Flugten let;
bedre af Sult bag en Sten at dø
end at svigte sin Barndoms Ø.

Jeppe Aakjaer

Digteren Bjørnstjerne Bjørnson

Jeppe Aakjaer

Digteren Sofus Schandorph

Jeppe Aakjaer

Dr. S. Rambusch

Hvor Ormen klam sig lang i Sporet strækker
og Porsen vikler Ris om Hjulets Nav
mens Hedens Syn mod Horisonten gjækker
og Luften syrnes let af Lyng og Lav,
dér kjæled Solen for en Læges Bolig
og slynged Ranker om dens røde Sten,
bag Lysthusløv sank Solen stor og rolig
med uldne Straaler fra dens gyldne Ten.

I dette Hjem gik ingen Dag til Ende,
hvor ikke Flid og Snille fik sin Daab,
her kom de hen med Sygdom og Elende,
men kjørte hjem med Vognen fuld af Haab;
der sad jeg selv saa tit og brød mit Ho'de
i Svimmelgys ved Fantasiens Rand,
mens Rambusch trak det Onde op med Rode
i én og anden ful og pirken Tand.

Og Vognen bar afsted langs krumme Veje,
mens Sveden damped fra den røde Plag
og Doktorstolen slingred i sit Leje
hen over Fjandbolandets Bakkedrag.
Med Jægerblik han spejded ud fra Bakken;
det Syn har altid gjort hans Øje godt.
Vor Doktor blev en Kjende graa i Nakken,
men Ho'dets Holdning var bestandig flot.

Hvem lodder Dybden af en Læges Gjerning,
hvor Redningsbøjen blev hans kloge Trøst,
hvor Liv og Død ved Lampen kaster Tærning
med sorte Kugler paa den Syges Bryst!
Hvert fattigt Hjem langs Hedens øde Stier,
hver kroget Mor i smaa og trælse Kaar,
de takker dig, om ogsaa Læben tier,
og hæger om dit Navn fra Aar til Aar.

Men ej du standsed blot ved Lægens Virke,
din Trang gik ofte mod en større Kur.
Du blev en Dyrker i den frie Kirke,
der langsomt løfter op et Lands Kultur.
Du elsked Fest og Digt og muntre Sange
og sang dem selv saa tit med Glød og Glans,
og Videnskabens Navne flere Gange
har rakt dig Blade til en Hæderskrans.

Og naar din Teltpæl snart du vil oprykke
og Flaget fires ned bag Granehæk
og bort du gaar med Skuffelser og Lykke
fra Landet hist i Storm og Fugletræk
— kanske du da en Kvæld, naar Fjorden klukker
i Maaneskjæret om de hvide Sten,
vil mindes ømt, hvor vaarligt Gjøgen kukker

fra Mosehyttens krumme Hyldegren.

Jeppe Aakjaer

Duncan Gray

Jeppe Aakjaer

Efteraarsvise

Jeppe Aakjaer

En Fabel

Jeppe Aakjaer

En lystig Sang

Jeppe Aakjaer

Endnu et bitte Nyk

Jeppe Aakjaer

Evening

Still, my heart, now sets the sun,
While the moor is resting,
Herds now homeward are begun,
And the stork is nesting.
Still, my heart, now sets the sun.

O’er the moor-path silence falls
As on roads so winding.
A late bumblebee is all
Keenest ears are finding.
Still, my heart, now sets the sun.

Briefly now the lapwing flies
O’er the bog-pond’s blushes,
Ere it folds its wings and lies
’Neath a roof of rushes.
Still, my heart, now sets the sun.

Eastern window-panes afar
Flare up in the gloaming,
Moorland ponds like tiny stars
Catch the sunset’s homing.
Still, my heart, now sets the sun!

Jeppe Aakjaer

Finlay

Jeppe Aakjaer

For vi træder hverandre i Dyndet ned

Jeppe Aakjaer

Foraarstegn

Mor, har du set, hvad der staar bag Diget?
Gæslingblomster saa bitte smaa!
Bladet kløvet og Kronen fliget,
lige skabt til at kysse paa.
5 Klare Spirer paa Mulden letter,
suger Kræfter af Dybet op,
fæster Roden i varme Nætter,
laaner af Solen til Blad og Top.

Mor, har du set, hvor Haren springer
Pløjefaldet som ingenting;
Viben kroger de korte Vinger,
øver sig kaadt i Baglængssving.
Engen bulner om Rylens Rede,
Grøften pyntes med friske Flæg,
langt i Marken som halvt i Vrede —
slænger Haslen sit falske Skæg.

Mor, har du set hvor Koen tripper
længselsdrukken paa Baasen kvalm,
malker mindre i dine Stripper,
snuser med Haan til den mugne Halm?
Det er de spæde Kim i Kjæret,
Blomsterspringet ved Bækkens Rand,
det er det lange Sug i Vejret,
Gudevarslet til Dyr og Mand.

Jeppe Aakjaer

Forladt

Karen vandede Kaal i Bed,
Jørgen stod med et Smil paa Sned,
tog fra Karen den tunge Spand,
posted den fuld af Kildevand,
mens det dugged saa let under Kvælden.

Karen gik sig sin Aftengang,
Jørgen efter i Spring og Sprang;
Jørgen snubled, og Karen lo,
Aaen lo med under Spangebro,
mens det dugged saa lindt under Kvælden.

Jørgen sleged for Kind og Haand,
Karen blev veg som Vidjevaand.
Ud fløj Ugle, og hjem fløj Ravn,
Karen snubled i Jørgens Favn,
mens det dugged saa blødt under Kvælden.

Kaalen voksed sig bred og grøn,
Karen øged sit Skjørt i Løn.
Jørgen rejste saa langt af Led,
Karen græder og Kaalen med,
mens det dugger saa koldt under Kvælden —.

Jeppe Aakjaer

Forspil

Jeppe Aakjaer

Fræ den jen' Jepp' aa te den'aan

Jeppe Aakjaer

Fru Johanne Rambusch

Før luded den Bonde saa grætten mod Væg,
mens Burren hang fast i hans filtrede Skjæg;
men nu har det regnet i Korn og i Krat,
og Bonden i Sjørup fik ogsaa en Blat.
Hurra da for Regnen, som gjorde sin Pligt!
Hurra for hver Hytte i Sjørup Distrikt!
Kom, Gutter, og ræk nu jer Moder adræt
af dryppende Blomster en høstlig Buket.

Plantagen har Dufte, som ingen faar fat,
det kogler derinde ved Dag som ved Nat;
mens Gjæsten han nipper til Doktorens Vin,
staar Granen og nikker mod Fruens Gardin.
Hurra for de Hænder, der pynted saa kjønt
med Gyvelens Guld og med Granernes Grønt!
Hurra for den Hygge, hvis smilende Magt
besejrer hvert Hjerte ved Ynde og Takt

Snart Høstskyen mørkner den solblanke Dam,
fra Stubmarken bræger de klippede Lam,
og Hundenes Halsen og Doktorens Skud
fra Kjæret vil bringe os gjaldende Bud.
Hurra for hver Ælling ved Pedersens Dam!
Hurra for de brægende, klippede Lam!
Vor Frue hun frygter ej Stormgangens Hvin,
hun smiler saa tryg bag sit hvide Gardin.

— Nys sad her en Sanger og knytted med Magt
gjenstridige Tanker til Rytmernes Takt;
da Vaaren sig nærmed, han greb til sin Hat;
men saa tog Plantagens Smaasangere fat;
de ejer Talentets den guldslagne Mønt,
og de vil fuldende, hvad jeg har begyndt;
utrættet de kvidrer hver Morgen paany
om Doktorens Bolig bag Granhækkens Ly.

Jeppe Aakjaer

Gammel Ka' Bakk'

Jeppe Aakjaer

Gammel Kjærlighed

Jeppe Aakjaer

Glad Vise

Jeppe Aakjaer

Grundlovssang til Fjandboerne

Jeppe Aakjaer

Havren

Jeg er Havren. Jeg har Bjælder paa,
mer end tyve, tror jeg, paa hvert Straa.
Bonden kalder dem for mine Fold.
Gud velsigne ham, den Bondeknold!

Jeg blev saaet, mens glade Lærker sang
over grønne Banker Dagen lang;
Humlen brumled dybt sin Melodi,
og et Rylefløjt gled ind deri.

Viben fløj om Brak og Pløjemand
og slog Kryds for baade Plov og Spand.
Kryds slog Bonden ogsaa over mig
for at gi' mig Helse med paa Vej.

Mens i Dug jeg groede Fod for Fod,
groede Sangen sammen med min Rod;
den, som ydmyg lægger Øret til,
hører Lærkens Triller i mit Spil.

Det kan kolde Hjærner ej forstaa
Jeg er Lærkesangen paa et Straa,
Livets Rytme døbt i Sommerdræ,
mer end Gumlekost for Øg og Fæ.

Søndenvinden, o! han har mig kjær;
derfor kan han aldrig la' mig vær',
smyger sig med Hvisken til mig ind
nu ved højre, nu ved venstre Kind.

Naar han puster paa min gule Top,
maa jeg vugge med ham ned og op,
indtil alle mine Bjælder gaar,
som naar gyldne Hamre sammen slaar.

Juniregnen gjorde myg min Muld,
Julisolen gav mig af sit Guld,
Sundhed risler mig i Top og Skaft.
Det er derfra Plagen har sin Kraft.

Jeg er Ven med Dug og Grødevejr,
Ven med Landets lyse Bøgetræer,
Ven med al den danske Sæd, som gror
øst for Hav som vest for Sund og Fjord.

Jeg faar Solens sidste lange Blink,
før den dukker ned bag gullig Brink,
og naar Aftenklokken ringer Fred,
staar jeg paa min Taa og ringler med.

Jeg skal ringle Barnet til dets Seng,
ringle Taagen op af Sump og Eng,

ringle Freden over Hjemmet ind,
ringle Bønnen frem i fromme Sind.

Jeg er Havren. Mine Bjælder gaar
over lyse Vange Aar for Aar,
ringler om, hvor Sang og Kjærve gror
herligt sammen paa den danske Jord.

8/5 1916

Jeppe Aakjaer

Heart be still, the sun goes down

Stille, hjerte, sol går ned
(Heart be still, the sun goes down)

Heart; be still, the sun goes down,
Smiling over the meadows,
Sheep and cows are homeward bound
Through the deepening shadows,
Heart, be still, be still, the sun goes down.

Silence falls on lanes and lea,
Restless day is over;
One belated bumblebee
Drones among the clover,
Heart, be still, be still, the sun goes down.

Softly now the haze is stirred
From the lowlands lifting;
Over the treetops skims a bird,
Fleecy clouds are drifting,
Heart, be still, be still, the sun goes down.

Far to east the windows gleam
Red with flashes blinding;
Sunset coloured flows a stream
Through green pastures winding
Heart, be still, be still, sun goes down.

Jeppe Aakjaer

Hedelandet

Jeppe Aakjaer

Hedens Degn

Jeppe Aakjaer

Hejmdals Vandringer

Han kommer fra Norden,
fra Landet bag Fjorden,
hvor Vindene vysser de vuggende Flæg;
og Duggen den perler
i Digernes Snerler
og glimter i Brand paa hans sølverne Skjæg.
Han stryger med Haanden det bøjede Korn,
mens milelangt glimter hans Gjallarhorn.

Det er paa de Tider,
da Byggen hun skrider,
og Storken han flyver med Snog til Bo,
da Porsene sveder
om Hjejlernes Reder,
og Myggene danser for korntømt Lo,
da Pigerne river langs sivsat Strøm
i Højsommerlængsler og Elskovsdrøm.

Saa langelig blide
de Skyer henglide,
som ført af Guds Aande paa himmelblaa Grund.
i Rummet saa stille
en bakkefødt Kilde
alene opløfter sin pludrende Mund.
i Stranden staar Spoven paa solvarm Sten
og skifter i Søvne hver Time sit Ben.

Saa stille han skrider,
mens Synet sig vider
til blaanende Aaser og Klinter mod Sø,
til Skove, som drømmer,
hvor Solguden tømmer
sin Skaal over mangen en havvugget Ø.
Betaget, mens Hornet ta'r Stødd imod Sand,
han hvisker: 'Velsignet, du Danernes Land!

Jeg saa dig opstige
af Vandenes Rige
med Siv om din Midje og Tang i dit Haar;
du langsomt dig løfted,
mens Hvalerne snøfted
omkring dine Holme i tusinde Aar.
Kun Havørnen spiled sin skjællede Klo,
hvor Smæltevandsbækken langs Isbræen lo.

Da flammede Solen,
da revnede Stolen,
paa hvilken Kong Vinter stiftstirrende sad;
hans glimtende Krone,
hans fjældhøje Trone
forsvandt med ham selv i det fraadende Bad.
Da løfted sig Landet saa lettet om Bryst,

mens Sælhunden nøs langs din fligede Kyst.

Det skvalped og skvulped,
det bobled og bulped,
mens Solsvøben svirped den vigende is.
i Isplovens Furer,
i Fjordbækkens Skurer
Livsfrøet slog Rod under Vaarsoles Dis.
Det suged, det bored, det skrued sig op
med Regn paa sin Ranke og Sol paa sin Top.

Snart hvælved sig Skoven,
højtlarmende Voven
slog op omkring Fyrrens langt-rækkende Taa.
Den dækkede Landet;
der var ikke andet
end Stamme ved Stamme, hvorlangt man end saa.
Dér trimled sig Bamsen i dampende Pøl,
mens Stammerne skjælved ved Uroxens Brøl.

Og Dyrene sloges,
og Træerne droges
med knagende Arme om Himmelens Lys,
og Sol steg af Vande
og sænked sin Pande
igjen bag om Vildskoves svulmende Gys.
Aartusen, opboblet af Urtiders Dynd,
neddrypped som Draaber i Evigheds Brønd.

Da sprang ind fra Øster
med hoppende Bryster,
med blottede Tænder og Skorper paa Knæ
en Skabning, en Kvinde;
som Hedens Ulvinde
hun tuded et Varsel til nogen i Læ.
Snart myldrede Pladsen af Kvinder og Mænd
med Arme som Køller og Jærvskind om Lænd.

De graved i Grunden,
og Flinten blev funden;
snart klang gjennem Skoven de rytmiske Slag,
som jublende stiger
mod Skyen og siger:
'Hist sidder en Vilje, en Mand paa sin Bag;
hans Hænder kun gjør, hvad hans Hjærne den vil!'
— Naturen forbavset maa lytte dertil.

Og Flammerne smælded,
og Bjørnen blev fældet,
og Egen den bøjed sit knagende Knæ;
og Baad gled i Havet,
og Oxen blev avet,

og Gudernes Ansigt blev skaaret i Træ,
og Hirsen blev høstet i Midsommervind,
og Landet tog Form efter Menneskets Sind.

— Mer kunde jeg sige
om Danernes Rige;
fra Tidernes Dagning jeg fulgte din Færd
ved Aften, ved Morgen,
i Sejr som i Sorgen;
dog højest om Høsten jeg agted dit Værd,
naar Regnbuen favned fra Hav og til Hav,
mens Ruglæsset slingred derunder i Trav.

Ja, ømt har jeg fulgt dig,
om end jeg har dulgt mig
paa Gudernes Vis bag en guldkantet Sky
i Drift over Lofte
og dampende Tofte,
mens højt dine Haner opgaled i By.
Men fattig er Farten paa Skyer af Guld
mod Lykken at varme sin Fod mod din Muld.

I Dag vil jeg vandre
som alle i andre
og dølge bag Kappen det røbende Horn;
imens vil jeg gjæste
de brave og bedste
og søge de Sønner, jeg avled tilforn.
O, vandre og vandre, mens solvarmt Sand
bag Tæerne glider med Mile af Land!'

Her krysted han Staven,
tog Hornet i Kaven (note: venstre Haand).
og skridted saa ud paa de senede Ben;
hans Pande var løftet,
og Skjæget svam kløftet,
hans hærdede Hæle svagt-dumrende tren.
Hans Læber indsuged den Aande af Hø,
der æblesødt bares af Brisen om Ø.

I Bække han vader,
i Aaer han bader,
i Høller han skyller de haarede Ben,
mens Strømmen den klukker,
og Ællinger dukker
bag Aakandeblomstens dyndsænkede Gren,
hvor Strømhvirvlen dybes saa blødelig trind
som Smilets Smaagruber i Ungpigekind.

Det mindste han sanser.
Ved Grøfter han standser
og pirker med Hornet til Krebsefars Skjæg;

hvor Haarsvindlen stræber
blandt Knolde og slæber
paa Vingen, han gjætter, at Skjælmen har Æg;
han ler som en Dreng ved sit spættede Fund;
ét løfter han op til sin skjægede Mund.

Før stod han paa Klinten,
hvor Kalken og Flinten
nu syner saalangt over glimtende Hav;
snart ses han paa Højen,
hvor Hyrden i Trøjen
solsteges mod Kjæmpens lyngrankede Grav.
Med Haanden han klapper den Kampesten graa,
mens Fingren omrender hver Rune derpaa.

Det lakker mod Kvælden.
Det dugger i Nælden,
og Høduften tætter sig nede ved Jord.
Mor ta'r sine Dyner
fra Stakken af Klyner,
og Svalen slaar Sløjfer om Vandrerens Spor,
og fjærnt over Norets skovrandede Næs
der svæver nu Hejren med Halsen i Es.

De kornglade Vænge,
de græsrige Enge
er svundne med Dagen og Vandrerens Il.
Nu nærmer sig Heden;
den Skygge forneden
har intet at skaffe med Markernes Smil.
Her sidder Naturen med Fingren paa Mund;
men Lyngsuset dysses af ingen i Blund.

Saa sagte han træder,
mens hellige Glæder
opkvælder i Sjælen som Kilder af Sand;
thi Solen er gleden
i Havet bag Heden,
men først har den stukket al Himlen i Brand.
Og Hjejlen sig klager som noget i Nød,
mens Øjnene glødes af Skyernes Glød.

Før Dagen bortglimter,
den Vandrende skimter
en hvidkalket Vaaning bag Skumringens Dis;
paa Mønnet det brede
har Storken sin Rede,
en Gjøg kukker ind fra dens Stikkelsbærris.
Fuldmaanen indkiger i Lade og Lo,
mens Hustruen malker den trippende Ko.

Men ude fra Mosen

med Lejlen i Posen
med Spaden paa Axlen og Dynd paa sin Sko
der kommer nu Manden,
svedstribet i Panden,
men glad ved at nærmes sit ensomme Bo.
'Kuk-Kuk!' siger Gjøgen, som var det til ham.
Han smiler og nikker til Kalve og Lam.

Og Spaden han sætter,
og Ryggen han retter
med skjæmtende Ord til sin solbrændte Viv;
hun snor sig og smiler,
med Malkningen iler,
saa Musklerne spiller bag Linning og Liv;
og Katten den stryger hans dyndede Sko,
og Maanen nu skinner tværs gjennem hans Lo.

Saa lukker han Lugen
og hasper for Smugen
og flytter bag Huset den hoppende Kalv;
højt oppe det gjækker
af Fugle, der trækker,
og inde i Huset en Klokke slaar halv.
Men Mosen er nu som en dampende Sø
med Hjemmet som drømmende Æventyr-Ø.

— De sad under Bjælken
og langed til Mælken,
hvor Grovkagen laa paa det knastrede Bord;
i Vuggen sov Barnet,
i Krogen hang Garnet;
om begge de vexled de stilleste Ord.
Da gik det med Døren, og noget gled ind:
En Aand —! eller bare en Sommernats Vind?

Mer høj blev dem Stuen,
mens ilden i Gruen
sig rejste paa Taa mod den sodede Fjæl.
De sad der saa trygge
med hærdede Rygge,
enhver med sin Drøm i sin Fattigmandssjæl.
Og Øjnene mødtes, og Hjærtet blev stort,
som havde de linned paa Himmerigs Port.

— Her blev han om Natten.
I Selskab med Katten
han strakte sig hen i det herlige Hø,
indbjærget fra Engen
af Tøsen og Drengen,
med Duft af Guds Rige i Stængel og Frø.
Her blunded han let paa det luftige Hjald,
til Hanen ham ærted med muntrende Gjald.

Ned gled han til Loen.
Bag Kvien og Koen
ind strøg han i Stuen med Dagningens Skjær.
Han fandt dem i Slummer
i Fred for al Kummer
og stod nu ved Sengen dem spejdende nær.
Han knytted og krummed sin knudrede Arm.
Hun løfted i Søvne mod Barnet sin Barm.

En Ko hug mod Balken,
en Spragen i Kalken,
hvor Gryet skrev Rødt paa den hvidtede Væg;
den Lille sig drejed
i Drømme paa Lejet;
men Vandreren mumlede dybt i sit Skjæg:
'Jeg avled en Søn, og de kaldte ham Træl,
og Kvinden, han tog sig, blev Træl som han selv.

Jeg angrer min Brøde;
mit Hjærte maa bløde,
naar her ved jert fattige Leje jeg staar
og ser, hvor I ligger,
hvor ydmygt I tigger
en paaholden Himmel om Menneskekaar.
Den Skorpe, I gumled, den Ténfuld, I tvandt,
var alt, hvad i tusinde Somre I vandt!

I Oldtidens Dage
til Pisk og til Plage
i stønnende gik om den dumrende Kværn,
og op gjennem Tiden
i Trællen og Sliden
I dyrkede Landet med Sved paa jer Stjern.
Af alt, hvad I slæbte til Herrernes Hjem:
en Haandfuld til jer, men en Husfuld til dem!

De stenede Agre,
de Heder saa magre,
hvor Ormen sig vrider af Sult under Sand,
hvor Skarv holder Davre,
mens Loke saar Havre
i spottende Leg om det trællende Spand,
der joges I hen, og der randt eders Liv,
saamangen gjæv Svends med sin ammende Viv.

Nu ser jeg forsilde,
jeg handlede ilde.
Hvi sprængte jeg ej eders trykkende Baand?
Jer virksomme Hænder,
jer avlende Lænder,
de gjemte dog Gnist af min himmelske Aand.

Jeg skulde ha' pustet den Funke i Brand
til Frelse for jer og til Glans for jert Land!

Men ringe jeg vidste
den Lod, I mon friste,
thi vel er hver Gud i Alvidenheds Ry,
dog vover jeg Ordet,
hvor faa der saa tror `et:
Man ser højst omtrentlig bag Himmelens Sky. —
Tilgiv da en Gud, som fra Højhedens Tind
ej øjnede Taaren paa Armodens Kind!'

Nu Straalerne spiller
til Fuglenes Triller
paa Krukken, i Vuggen, i Hustruens Haar.
Den Vandrende tier;
ej længer han bier,
men bøjer i Strimen sit Knæ før han gaar
og kysser det sunde, det rundede Bryst,
hvor Dagningens Straaler forinden har kys't.

— Han vandrede længe,
før Folk stod af Senge;
thi Søvnen er Soten i Danernes Bryst,
den dunkler vor Hjærne
og sløver vor Stjærne;
men Morgenens Klarhed er Gudernes Lyst,
naar Duggens Karfunkler omglimter din Hæl
og Drømmen faar Glorie paa i din Sjæl.

Med Sol paa sin Pande
han saa over Lande,
hvor Guldskyer hang over Klitter og Kjær;
om Bregner det brused,
fra Mosen det sused
i dryppende Vidjer og krøblede Træ'r.
Snart summed om Pytten den stanklende Myg,
mens Kjærulden tørred sin vaade Paryk.

Du dyndrøde Mose!
Med Vand i sin Hose
staar Sivet saa barnligt og spejler sin Top.
Med Hænder til Brøde,
saa myrdende røde,
din Soldug her æder Smaafluerne op;
og sleger din Hugorm med Halen en Fod,
da blegner selv Helte af djærveste Mod.

Den Vandrende skrider.
Hans Skygge henglider
svagt gloriekronet blandt nikkende Pors,
gjør Fald ned i Dale,

saa myge, saa svale,
hvor Oldtidens Veje har skaaret et Kors;
saa stanger den ud over Sletter med Lav
mod Klitten — og sidst mod det raabende Hav!

Med Børster som Galte
i Sandet det salte
her Klitterne træder hverandre paa Hæl;
i svareste Pine
maa Marhalmen hvine,
naar Havet udbrøler sin oprørte Sjæl;
men Klitten kan være saa hviskende blid
med Stjærnelys over, ved Midsommertid.

Da vogt jer, i Piger,
I ikke bestiger
letsindigt dens skridende, glidende Rand,
dens hviskende Kamre,
hvor to Hjærter hamre,
dens kridhvide Puder af maanelyst Sand.
Thi farligst, o Klit, er din lokkende Lyst,
naar Høststjærnen kysser dit kløftede Bryst.

Du ligger og lytter,
du flytter og flytter
med Omhu de vimrende Sandskorn i Læ.
Men hidser dig Stormen,
da sprænger du Formen
og er nu mer olm end den brækkende Bræ;
da lyste din Vildskab tit Goldhedens Band
paa tusinde Tønder brødbærende Land.

Men Midlet blev funden.
Se; Ulven staar bunden!
Selv rakte du Rebet, hvormed man dig bandt;
den Slynge om Nakken
er voxet af Bakken;
af Marehalmsrødder din Lænke de tvandt.
Om Halmen end dunker mod Klitten sin Top,
dens Rødder — dem river Orkaner ej op!

— Han staar paa en Mile.
Hans Læber de smile,
hans Øjne de glitre af Bølgernes Pragt;
fra Side til Side
betagne de glide,
mens Brisen ta'r fat i hans foldede Dragt.
Høj staar han som Varden. Hans Horn er hans Stav.
En hvilende Gud foran hvileløst Hav!

Hvor kjælent du ruller
og gnubber din Skulder

mod Stranden, mod Baaden, mod væltede Vrag!
Du lokker, du lister,
du løfter, du brister,
men aldrig det bliver til Braad eller Slag.
Du synes med Tungen at slikke de Saar,
du ellers med Tænderne flænser og flaar.

Du smisker for Møen,
der nærmer sig Søen
med Kaabe paa Arm og Sandaler paa Fod:
'Du maa ikke frygte
mit bagtalte Rygte.
Jeg grader dig Badet! Nu bare lidt Mod!
Jeg hvister dig højt paa min Bølgebjærgs-Arm,
mens Morilden tænder sit Lys ved din Barm.'

Hvad hjælper din Smiger!
Den Skjønne undviger
med smidige Hop dine bejlende Kast.
Det ved jo hver Pige,
hver Mand i det Rige:
Dit Løfte du holdt, til din Skum boble brast!
Med Gysen vi læste dit Svig under Strand
i bristede Øjne paa opskyllet Mand.

Og Landet herinde
det slog du i Blinde
og huled dets Tofte til bragende Fald;
dets Gaarde du krysted,
saa Syldstenen rysted,
og mørkskræmte Heste slog Manken mod Hjald,
og grædende Mødre med Vuggen og alt
gik hjemløs i Stormen, mens Væggene faldt.

De rugsaa'de Agre,
de Enge saa fagre,
med brogede Kalve og brægende Kid,
dem oprev din Næve,
din Brændinge-Kjæve
tog tusinde Læs i hvert eneste Bid.
Vor Muld drog du hen paa dit strømstærke Dyb
og gav det til Pris for dit fimrende Kryb.

Du Fisker derude
paa vippende Skude,
som ellers ej lider af Vandskræk og Angst,
hvor stønned din Aande
i Dødskampens Vaande,
naar Revlerne kræved dit Liv og din Fangst!
Hvem hørte vel tungere Lyd under Strand
end Klokkernes Klage for havtagen Mand?

Hvor haardt du end slog os,
bestandig du drog os,
vi jydskfødte Svende fra Hytte og Gaard;
vi kommer her alle,
som Tiden vil falde,
og føler din Brise som Haand paa vort Haar.
Det bæver saa sært om vor stubbede Mund,
som noget steg op fra vor dybeste Bund.

Hvad rørte ved Hjærtet?
Hvad var det, der smærted?
Faldt Tanken paa Slægternes ventende Nat?
Ja, spørge kan alle,
men Svarene falde
som Regn over Havet, hvad ingen faar fat.
— Naar hjemad vi vanker, vi vender os tit,
og vender os længst paa din inderste Klit!

Lad Havet da blinke!
Nu Markerne vinke
med Havre paa Banker og Kløver paa Skaar;
med Rugen, som danser
med fældede Lanser
duvende Ringler om Gavle og Gaard.
Se, Glenten har valgt sig den højeste Bavn,
mens Solen ta'r alt i sin varmende Favn.

Vist tusinde Lyde
i Ørene syde
fra Græshopper, Lærker, insekter og Korn;
det svingler og gynger
og ringler og synger
med vildfarne Takter fra Cymbler og Horn.
Bag Diget der fløjtes i Skarntyderod,
mens Hyrden slaar Takt med sin solbrændte Fod.

Han spejder fra Bavnen,
mens Glenten og Ravnen
omsvæver hans Stade i stigende Sving.
Det risler i Grøfter,
det skygger i Kløfter
bag kridhvide Gaarde om Kirken i Ring.
Tyst blander sig Duften af Kløver i Stak
med solbranket Muld i den harvede Brak.

Ved Agrenes Ende
en rindende Rende
forkynder, at her ta'r nu Engene fat;
her er der en Færden,
en myldrende Verden
af stræbende Hænder fra Morgen til Nat.
Her høstes der — uden at Hænder har saaet —

det sødeste Hø, som en Hoppe har skraaet.

Og Humlerne brummer,
hvor Aaen sig krummer,
og Kalmussen sukrer den livende Luft.
Og Leerne klinker,
og Solhatte blinker
fra Enge til Enge i svømmende Duft.
Og Frøerne sætter for armeste Liv
i Spring over Leens grumt krummede Kniv.

Og Gjøgene kukker,
og Aastrømmen klukker
som Hønen til Kyllinger gule og graa,
som vilde den sige:
'Kom Arme og Rige
og tag mine Blomster og duvende Straa.
Skjær bare i Bunde; jeg giver jer Lov!
Aakanden er nok for mit eget Behov

Men førend I hugger
og Farverne slukker,
se hen over alt dette svajende Liv
af smidige Stengler,
de opløbne Bengler
af Fredløs og Sødgræs og Mjødurt og Siv.
De diede alle mit nærende Bryst.
Hvi skulde de raadne til ingen Mands Lyst!'

— Ad Aften det lakker,
og Kragen hun hakker
i Skarnbassen bag ved de Kvier paa Græs.
Et Skraal af en Gase,
som hist paa en Vase
langhalset forsvarer de vraltende Gjæs.
En Hund giver Hals ad en springende Plag,
mens Solen gaar ned under Tøjrkølleslag.

Før Sol gaar bag Daasen,
højt slingrer langs Aasen
for higende Heste de Hølæs paa Rad.
Brat nedad det jager;
det knirker og knager,
mens Sprøjtet staar højt fra det kløvede Vad.
De ængstede Glutter paa Storlæssets Top
højt hviner og retter paa Solhatten op.

Sig Vejnættet spreder
til Gaarde og Steder,
hvor Læssene sigter mod Lader og Led,
mens Maanen den kvælder,
og Piskene smælder,

saa Hestene synker i Koder derved,
mens Natbrisen bærer fra Høet paa Vogn
de sødeste Dufte til fjærneste Sogn.

Og Timerne iled.
Men Vandreren hviled.
Han sad paa en Plov mod en aftenrød Sky,
mens Malmklokkens Tunge
fik alt til at runge
af Ekko dernede i Høfolkets By.
Da hvisked han stille som op af en Bøn:
'O, Bonde, hvor tykkes din Gjærning mig skjøn!

Din Avl du hjembringer,
mens Klokkerne ringer
og Klyderne flyver med Fløjt over Kjær;
din Fure du vender,
mens Føllet omrender
din Kløver og rimmer mod Dagningens Skjær.
Du høster ej Neg, og du sanker ej Straa,
før evige Stjærner har kysset derpaa.

— Den Gang jeg dig avlet,
laa ikke saa tavlet
med Agre saa fagre, o, Bonde, din Vang.
Thi Krattet sig busked,
og Graaulven lusked,
og Ørnene skreg mer end Lærkerne sang,
og Storskoven høged med brovtende Gren,
og Mosset sad urørt paa bredeste Sten.

Da voxed din Styrke
i Saadhyttens Mørke;
dit trodsige Blik imod Skoven skjød Lyn.
Med Stenen mod Staalet
du tændte i Baalet,
saa Urskovens Flammer skrev Varsler paa Sky'n.
Du satte et Jærn i din selvgjorte Plov
og grunded en Torp i den ryddede Skov.

Vildoxen i Bløde
du klapped og klø'de,
du tæmmed hans Rasen og yded ham Værn.
Du avede Skoven,
men han gik for Ploven
med Øjne som Bobler og Aag for sin Stjern.
Den buede Styrke i Oxe og Mand
af Myr og Moradser har formet dit Land.

Da Øxen blev hvæsset,
det lysned om Næsset.
Hvor Egen før spredte sin trodsige Rod

i Mosen den røde
bag Gunger og Bløde
den staar nu som Jættens afhuggede Fod.
Thi baglænds veg Skoven mod Synskredsen ud
i Kamp mod din Arm og din hornede Stud.

Og Marken fik Vange,
og Elven fik Spange,
og Trællen drev brølende Høvder paa Græs;
og Odin fik Offer
før Christ og Christoffer,
mens Vikingeskibet laa højt under Næs.
Det letted paa Vingen, naar vinden faldt bedst,
saa kløved det Havet mod Syd eller Vest.

Usalige Kyster,
som røverske Lyster
hos fraadende Vildmænd har valgt sig til Maal!
Her voldførtes Bruden —
og Barnet paa Puden —
dets Blod faldt i Dryp fra dit myrdende Staal.
I Frankerlands Vine du drak dig den Rus,
der bedsked dig Øllet i Hjemlandets Krus.

Er Blodrusen omme,
da Hævnen maa komme;
og Hævneren fandt baade dig og dit Barn.
Forsildig du siden
langvejs gjennem Tiden
forbandet din Lod i Voldsherrernes Garn
og hugged din Lænke mod Stenstuens Væg
og kradsed dig vildt i dit burrede Skjæg.

Hvad maatte du lide
af Plyndring og Kvide,
mens evige Krige stak Landet i Brand!
da Ulve var Herre
og Pestdødes Kærre
henskumpled med dræbende Stank over Land,
da Lansen fra Syd kom af Hornruden ind
og spiddede Barnet og 'Mor' bag sit Spind!

Saa krum blev din Nakke.
Din stormrevne Brakke
med Tagskjærpet hængte til Syldstenen ned.
Sløvt dvasked dit Øje,
en Las var din Trøje,
paa armeste Bælg dig Graabidere bed.
Hver Funke af Haaben brat sluktes igjen,
mens ængstet du skulet til Træhesten hen.

Men Danmark, din Moder,

med evige Goder
hun vented paa dig, hendes kraftigste Søn.
i haardeste Kvide
hun gjemte tilside,
hun gjemte tilside til dig udi Løn.
Mens Røvere plyndred og sled hendes Haar,
hun gjemte til dig gjennem tusinde Aar.

O, ingen kan tømme
de Dybder af Drømme,
de Kilder af Kræfter i, Danmark, dit Skjød!
En Ridsen med Harven —
da løfter sig Arven;
alt Mulden har Duft af det nybagte Brød.
Og Solen den stryger, saa Straaet faar Top,
og Gjøgene kukker den højere op.

Du stræbende Bonde!
lug flittig det Onde
af Dannemarks Ager for Fremtidens Slægt,
saa Spotten forstummer,
mens Stænglerne krummer
sig fagert mod Høst under Kjærnernes Vægt,
saa Kvæget det trindes, og Kinden bli'r rød,
og Gamlingen gumler det nærende Brød!

Din Kval er nu omme;
hvad siden skal komme
af Lykke, af Skæbne staar helt til dig selv.
Din Hang og din Higen,
din Evne til Stigen
skal gro med dit Korn under Stjærnernes Hvælv!
Vær vaagen i Vinter, vær vagtsom i Vaar,
da grønnes din Stamme i tusinde Aar!

Lad Kjærnerne springe
om Hestenes Bringe,
mens Harven hun hopper, og Ploven maa gaa;
til Næring det bliver,
mens Skyerne driver
og Guddommen vandrer og puster derpaa.
Thi Guden og Bonden er Tvillinger to;
den ene han saar, og den anden la'r gro.'

— Med ét blev han stille.
En mumlende Kilde
har fanget hans Øre med sød Melodi.
Dens legende Strenge
han fulgte saalænge,
at begge hans Øjne sank smilende i.
Og Drømme om Danmark drog gjennem hans Sjæl,
mens Markmusen hopped og peb bag hans Hæl.

Ej Finke i Skove
mer trøstig kan sove
end han paa en Plov under Dugnattens Ny
i Duft af Skovmærker,
mens vaagnende Lærker
indtingled hans Blund i en syngende Sky
og Landsbyens Haner fra Raner og Hjald
fjærnt hilsed den Høje med langeligt Gjald.

Omkring ham drev Dræet,
hans Lur stod langs Knæet,
dens Sider de spejled de nokkende Straa.
Hen over dens Munding
laa Armenes Runding,
som Panden den drømmende støttede paa.
Med Ørene fyldte af Lærkernes Lyd
han vaagnede op til den saligste Fryd.

Han saa over Verden.
Ej ringeste Færden
foruden en Sky, der gik tynget af Guld.
En Skude om Næsset;
Karfunkler paa Græsset,
og Kjær, som af brogede Høvder var fuld.
En Aa gjennem Enge i Slyng og i Svøb,
hvis emmende Taager forraadte dens Løb.

Han gik imod Solen.
Blaamunken, Violen
kom mellem hans Tæer og red der en Stund.
Dugbrisen den blide
bar Kappen tilside
og brummed paa Skrømt i hans Gjallarhorns Bund.
Graalærkers, Smaafinkers sødtsyngende Sky
med Jubel udfulgte den Høje af By.

Med Luren paa Nakken
han standsed paa Bakken;
dybt under ham Aaløbet klukkende drog
i Dagningens Time
sin dampende Strime,
mens alle dens Møllehjul skummende slog.
En skjævøjet Ræv, som langs Aaen gik Tur,
blev lav i sin Skræk for den glimtende Lur.

Nu klang gennem Gryet
som oppe fra Nyet
en dansende Tone i Arbejdertakt;
en Smed, som sin Hammer
i sodede Kammer
har drevet i Jærnet med sprudende Magt.

En hamrende Smed under glødende Gry —
hvem hørte vel friskere Klang under Sky!

— I Bølger steg Landet
med Slugter mod Vandet,
med Banker bag Banker og Høje paa Aas.
Fjærnt Fata Morgane,
den gøglende Flane,
med hele sit Blændværk mod Skyvæggen saa's.
Mod Havet trak Kiler af skvaldrende Gjæs,
mens Loke drev tavs sine Gjeder paa Græs.

— Der ligger paa Sandet
i Midten af Landet
en Banke, hvis Navn vi alt elsked som Smaa.
Dens Kløfter er lune,
dens Sider er brune,
og Lammene ynder at lege derpaa.
Den Himmelbjærg kaldes; — er Navnet lidt flot,
for Lammet og Barnet det klinger vist godt.

Mod det gik vor Længsel
fra Pligtstræbets Stængsel;
vor Flyven fra Reden tog hyppigt den Kaas;
fra fjærneste Steder
bag Moser og Heder
drog Lavlandets Børn mod dets stigende Aas.
Selv armeste Husmand i lappede Sko
her glemte sit Slid og sin drynende Ko.

Her stod vi og stirred,
mens Solhvepsen svirred,
til Hjærtet det svulmed i Tak til vort Land.
De Søer saa fagre,
de lysdøbte Agre,
de disede Aaser langs Kimingens Rand,
det hvidtede Hus i sin Ramme af Lyng —
alt syntes at hviske: 'Stig, Lærke, og syng!'

— Mer stille end Skyggen,
der glider i Byggen
han ind imod Aften var steget herop.
Med Budet fløj Svalen
langs Gudenaa-Dalen,
hvor Tagrøret spreder sin sodbrune Top.
Bly Blaabærret keg mod den solglade Gjæst,
mens Rørene nejed langs Søer i Vest.

Det vinded for Byger.
En sommerlig Stryger
trak hen over Kolden med Strenge af Regn.
Før Bygen var borte,

som Himmelens Porte
slog Regnbuen ud sit almægtige Tegn.
Den Høje stod tavs under Regnbuens Skin.
Hans Kappe den flagred i Farverne ind.

Da gjaldede Hornet!
I Lytten stod Kornet,
og Plovplagen hopped som Mø under Dans.
Ved Høet i Enge
de Piger og Drenge
brat studsed og gjorde ved Riverne Stands.
Og Mand saa paa Kvinde og Kvinde paa Mand,
mens Tonen og Skyerne fulgtes om Land.

Det dured i Dale
som Fløjter i Sale,
det rakte til Kyster saa fjærne og blaa.
Fra Skagen til Skamling
en Tone til Samling
af alt, som med Bæven vi beder maa staa
til evige Tider og fylde vort Bryst,
760 mens Skyerne lander med Guld paa vor Kyst.

— Med Tonen udrunden
var Regnbuen svunden,
den Høje med den ad sin himmelske Bro.
Og trindt over Lyngen
til Graalærkers Syngen
laa funklende Regnbuerester og lo.
Men Tonen fra Vandrerens varslende Horn,
den summer hver Høst i vort ringlende Korn.

Jeppe Aakjaer

Historiens Sang

Som dybest Brønd gir altid klarest Vand,
og lifligst Drik fra dunkle Væld udrinder,
saa styrkes Slægtens Marv hos Barn og Mand
ved Folkets Arv af dybe, stærke Minder.
Din egen Dag er kort, men Slægtens lang;
læg Øret ydmygt til dens Rod forneden;
Aartusind toner op i Graad og Sang,
mens Toppen suser imod Evigheden!

Vi søger Slægtens Spor i stort og smaat,
i Flinteøksen efter Harvens Tænder,
i Mosefundets Smykke, plumpt og raat,
i Kirkens Kvadre, lagt af brede Hænder.
Hvert skimlet Skrift, hver skjoldet Alterbog
har gemt et Gran af Slægtens Ve og Vaade;
nu skal de røbe mig, hvad Vej jeg drog,
og løfte mig en Flig af Livets Gaade.

Endnu en Stund, saa drær den danske Rug,
mens Lærken trilrer og Graagøge kukke.
Du Pusling-Land, som hygger dig i Smug,
mens hele Verden brænder om din Vugge,
mod dig vort Haab og Manddomsdrømmen gaar,
naar Landsbyklokken signer dine Strande,
naar Aftenrøden højt i Skyen staar
sænker Fredens Korstegn paa din Pande.

Lad mig kun flagre hen som Blad i Høst,
naar du, mit Land, min Stamme, frit maa leve,
og skønne Sange paa den danske Røst
maa frie, stærke Sjæle gennembæve.
Da staar en ny Tids Bonde paa sin Toft
og lytter ud mod andre Lærkesange,
men Himlen maler blaat sit Sommerloft
og Rugen gulnes tæt om Vig og Vange.

Jeppe Aakjaer

Hjøle-Thames

Jeppe Aakjaer

Høgen

Jeppe Aakjaer

Holger Drachmann

Under Stranden gaar en ensom Ridder,
Kappen flagrer i den kaade Blæst;
rundt ham glimter Sandets øde Vidder,
spejdende paa Klitten Maagen sidder,
bag ham stejler Bølgens hvide Hest.

Dansken kjender ham, den blonde Kæmpe,
helt en Sanger, fuldt en Rytmens Mand;
han har aldrig faret frem med Lempe,
aldrig søgt sin Vredes Baal at dæmpe;
der er ingen i vort Land som han.

Der, hvor under hvide, stejle Brinker
Bølgen leger med det gule Rav,
der, hvor Fiskens Bug i Garnet blinker,
der, hvor han Lars Kruses Baad tilvinker,
blev han viet til det store Hav.

Og hun tog ham i de stærke Arme,
hængte Stridens Glavind om hans Lænd,
gød ham i hans Blod sin Golfstrøms Varme,
lagde Uvejrsmodet i hans Harme,
thi hun lider ikkun kjække Mænd.

I en Tid, hvor idel Stønnen høres
fra forpinte Hjærters Ribbensbur,
hvor kun Skumringsklynk imod vort Øres
smertesvulne Trommehinde føres,
lyder frelsende hans glade Lur.

Hvor Novembernattens Storme tude,
tænker vi paa ham og paa hans Hav;
og mens bladløst Poplens Gren derude
kaster rædde Skygger paa vor Rude,
mindes vi hans Rytmes Gangertrav.

Naar om Hundred Aar han bleg om Panden
hviler, Danmark, i din Moderfavn,
og to Elskte ensom gaar ved Stranden,
vil de se paa Havet, paa hinanden,
se — og hviske Holger Drachmanns Navn.

Jeppe Aakjaer

Høst

Jeppe Aakjaer

Høstvise

Jeppe Aakjaer

Høvl og Knast

Jeppe Aakjaer

Humlebo

Jeppe Aakjaer

Hummeren

Jeppe Aakjaer

Husmandsbryllup

Jeppe Aakjaer

I den gule Lupin

Jeppe Aakjaer

I Mol

Jeg rev min Haand i Flænger
paa Verdens Tjørnehæk;
det nytter ikke længer
at smøre paa med Blæk.

Det vilder mine Sanser,
det presser paa med Skrig.
Du spørger, naar det standser?
Den Dag jeg ligger Lig!

Jeppe Aakjaer

I Nød

Vældige Kraft fra Almagten, der styrer hver Dødeligs Skæbne, —
lad mig ej raadne paa Seng, lad mig ej visne som Halm.

Ørnen han rammer fra oven den skjælvende Due i Dalen;
bare et eneste Stød med sit aldrig fejlende Krognæb — —
fører den did til sit Fjeld, hvor dens Sjæl flyder sammen med Solens — —

Saadan jeg ønsked mig bort, naar min Daad stod i Blost ved min Husgavl.
Ikke for Edder at dø, som Kartoflen raadner i Kulen.

Jeppe Aakjaer

Jakob og hans Sønner

Jeppe Aakjaer

Jenn Hjemm

Jeppe Aakjaer

Jenny i Rugen

Jeppe Aakjaer

Jens Fisker

Jeppe Aakjaer

Jens hans Hywlbor

Jeppe Aakjaer

Jens Hvøvtrup

Jeppe Aakjaer

Jens Kuk

Jeppe Aakjaer

Jens og hans Viv

Jeppe Aakjaer

Jens Vejmand

Jeppe Aakjaer

Jock Rab

Jeppe Aakjaer

John Anderson

John Anderson, min Fryd, John,
da først vi to blev kjendt,
dit Haar var mørkt som Ravnen,
din Pande brun og brændt;
nu er din Isse bar, John,
og bleget Lokkens Pryd.
Velsign dog Gud din Tinding graa,
John Anderson, min Fryd!

John Anderson, min Fryd, John,
vi gik paa Højen sammen,
ja, mangen dejlig Dag, John,
vi klatred op til Kammen;
nu maa vi dulre ned, John,
til visne Klokkers Lyd
og slumre sammen ved dens Fod,
John Anderson, min Fryd!

Jeppe Aakjaer

Juleaften

Jeppe Aakjaer

Jylland

Jeppe Aakjaer

Kaphyw'

Jeppe Aakjaer

Karlsvognen

Jeppe Aakjaer

Karup Aa

Jeppe Aakjaer

Kilden

Jeppe Aakjaer

Kjesten og Kræn Kresten

Jeppe Aakjaer

Kom mi Bette Kipkal

Jeppe Aakjaer

Kornmod

Jeppe Aakjaer

Landstingsmand og Lægprædikant Søren Olesen

Jeppe Aakjaer

Leen slibes

Jeppe Aakjaer

Maanen kysser Rugneget

Jeppe Aakjaer

Majsang

Jeppe Aakjaer

May Night

When wild geese honk on Walpurgis night
who thinks then of going to rest?
With dew-beaded hat you roam out of sight
through fjordland and woods newly dressed.

Way out there gleams so mighty a star
that all of my eye it now fills;
I'm sure that same star I once saw afar
when I gazed o'er my childhood hills.

And the peewit's cry is borne on the wind,
though longing's borne farther away.
How bitterly close one's heart is confined
when the avocet migrates in May!

There's trickling in grass and cheeping in moss,
the tree-tops twitch out of their slumber;
from the farthermost cape the scent wafts across
of anemones countless in number.

The lonely young lamb on the hill far beyond
can be heard with its plaintive small baa,
and the frogs all croak from puddle and pond,
as if star now were singing to star.

Jeppe Aakjaer

Mejerist Esper Andersen, Jebjerg

De gamle Dage er ikke glemt,
jeg mindes det klart i Dag,
hvor muntre Svende med Luthen stemt
sad under dit gjæve Tag.

De gamle Dage med Fart og Fut
med Sang mod Maskinens Hvalv,
mens Dampen stemte sin vilde Luth,
saa Lofte og Vægge skjalv.

De gamle Dage, da Mosen laa
for gamle Ann' Fiskers Dør
med Spindelvæv over Pors og Straa
og brune, duskede Rør.

De gamle Dage med Glassets Bryg,
med Sejre paa Cyklesti,
med Maaneskinsridt over Jyllands Ryg
de tusind Gaarde forbi.

De gamle Dage, da Livet jog
os begge med „Huj!" og „Høj!"
da paa min Bondefele jeg tog
de første prøvende Strøg.

De gamle Dage bli'r aldrig glemt,
dem skyller ej Døgnet bort;
og skulde vi faa vor Luth forstemt,
vi griber en frisk Akkord.

Jeppe Aakjaer

Mens Maanen skjarer

Jeppe Aakjaer

Mens Ræven skriger

Jeppe Aakjaer

Mi' Nanne, ja

Jeppe Aakjaer

Min Hjemmen

Jeppe Aakjaer

Mindesamleren Evald Tang Kristensen

Jeppe Aakjaer

Mor ved Brønden

Min Mor var bleven gammel,
dog endnu mere svag;
langs Stuens lange Skammel
hun listed hen sin Dag.

Derude lyste Vaaren;
dens Haner alle gol;
hvidvingede Duer
sig svang i dens Sol.

Hver Morgen friske Fugle
paa Pilens lodne Gren,
mens Stæren sad og basked
paa Brøndens Vippesten.

Men Mor saa tungt mod Dagen
og den glinsende Stær;
den Vaar blev ikke hendes,
det følte hun her!

Den tynde Haand hun stemte
mod det smertende Bryst:
'For mig har Livet mistet
sin Fryd og sin Lyst.'

De hvide Duer svinged
om det mossede Tag,
og Stærehannen jubled;
men Mor blev mere svag.

Da fødtes en Beslutning
i Hjærtets dybe Grund,
i hendes tunge Øjne
den tindred en Stund.

'Aa, daj mig ud til Brønden!
Kom, Dreng! Giv mig din Haand!'
hun ivred af sin vante,
beslutsomme Aand.

Jeg tænker vel, hun droges
af den samme Urtidskraft,
som Væld og klare Kilder
til hver'en Tid har haft.

Det lidende og syge
vil staa en fattig Stund
og dulmes ved det,
som er rent og frisk og sund.

Det hvide Sand laa strentet
paa Gangens gule Sten,

hvor Solen havde prentet
sin Krins saa varm og ren.

Men foran Forstudøren
randt Lysets fulde Flod,
hun vakled ud i Stremmen
med prøvende Fod.

Gaardhanen galed
og rysted Strubens Lap,
mens Hønsene de løb
mod den Savnede omkap.

Og Duerne paa Taget,
som trukne i en Snor
de svang sig ud i Luften
til Ære for 'vor Mor'.

Men Moders Blik var sløvet
i syge Nætters Ve.
Der var kun eet, kun Brønden,
hun higed mod at se.

Vel sligt kan tykkes mange
kun smaat og ingenting,
men denne Brønd var Centrum,
hvor hendes Liv var Ring.

Og hendes Slægt og Mødre
i samme gamle Gaard
var gaaet i Kreds om Brønden
i flere hundred Aar.

Her havde de da siddet
paa den slidte Malkestol,
naar Aftentoflen trommed
og Kaalgaardsgjøgen gol.

Naar der stod Ring om Maanen,
og andre Himmeltegn
i Sky, og Tordenblaanen
gav Løfte om Regn.

Her fandt de Læ og Føde,
Hvil for den matte Krop,
her blev de, til de døde,
som Bi, der er slidt op.

Som deres hendes Verden,
en Lykke ikkun tynd;
som deres hendes Færden
i Kredsgang om en Brønd!

Sin tynde Haand hun rakte
ud mod dens Ramme graa;
hun kunde lige magte
at lægge den derpaa.

Dybt nede mellem store,
ringsatte Kampesten
der laa den stille Kilde,
fredhellig og ren.

Et stort, tungsindigt Øje
saa oldingfjernt paa Syn;
aarhundredgammelt Mosset
hang over som Bryn.

Engang i Fortids Ælde
var Kilden tryllet frem
for siden tavs at vælde
som Midtpunkt for et Hjem.

Et Hjem, et Hjem! et fattigt
og dog et helligt Navn,
en lille grønnende Verden
med tusinde Haab og Savn.

Og Kilden i Hjemmets Midte
— som Draaben paa Blomstens Bund —
den læsked, uden at fritte,
hver Dyre- og Menneskemund.

Herhen kom — lige fra Ploven —
med Sved under Bringetøj,
med brudte Hudpletter paa Boven
det gamle, udslidte Øg.

Og Føllet, som blot skal sig Øve
og endnu ej ved, om det tør,
men finder det voxent at prøve
det samme, som Moderen gjør —

Hvor higed hun, Koen, mod Aften,
herhen mod det blinkende Trug,
naar Føden og Mælken og Kraften
udspiled Yver og Bug!

Og Faaret fra solsveden Ager,
og Studen, som kjørnede Byg,
hver kom de saa hul og saa mager,
men gik som en Tromme saa tyk.

Saa blev den saa mild en Trøster

ej bare for Hors og Ko,
en god, forbarmende Søster
for alt i Mark som paa Lo.

Om Høg slog ned over Lærke,
og Vingen var ej for sen,
den Svage fandt Skjul mod den Stærke
i Brøndens mossede Sten.

Og Barnet, det klynkende spæde,
blev døbt i Treenigheds Navn
i Vand, som med Spil og med Kjæde
var løftet fra Slægtsbrøndens Favn.

Og havde den døende Olding
nu naaet sine Lidelsers Maal,
der raktes ham stille fra Brønden
en sidste kvægende Skaal.

— Saaledes den fædrene Kilde
i Dag som bestandig laa
og spejled en ringe Rille
af Foraarshimlenes Blaa.

Af Feber halvt forvirret
den gamle keg derned;
det var, som om hun stirred
dybt ind i Evighed.

Al hendes Sorg og Kvide,
hver bitter Vemodsstund,
alt, hvad en Sjæl maa lide,
saa op fra Brøndens Bund.

Al Slægtens Graad og Klage
af Kvinde som af Mand,
dens Uraad — Aar tilbage —
hun læste det her i Vand.

— De talte længe sammen
det stumme Øjensprog,
der tænder Hjærteflammen
før baade Munds og Bog.

O, ja, de talte sammen,
om Lykkesavn og -Synd,
mens Taaren tegned Ringe
i hendes Skjæbnebrønd.

Men Lærkesangen skingred
ind gjennem Port og Gaard,
mens Forsarsvinden fingred

ved Moders isgraa Haar.

Men ej hun agted Sangen,
ej Vindens varme Sug;
et Strejfblik over Vangen,
der laa saa grøn med Rug.

Saa vendte hun Vaaren Ryggen
med alt, den bar i sit Skjød,
gik ind og ordned sin Bryggen
og alt til en hedelig Død.

18/4 1916

Jeppe Aakjaer

Morgen før slaget

Jeppe Aakjaer

Morgendugg

Jeppe Aakjaer

Mors Rok

Spurven sidder stum bag Kvist;
saamænd, om ej det fyger!
Kaalgaardpilen piber trist
for Nordenblæstens Byger.
Lul, — lul! Rokken gaar
støt i Moders Stue,
og jo mere Vinden slaar,
desmer faar Arnen Lue.

Skarpe Smæld af branket Malt,
og Karters kaade Skratten,
fjerne Grynt af Husets Galt
og Barneleg med Katten —
Lul, — lul! Rokken gaar,
flittig Foden træder,
kun saalænge Hjulet staar,
som lille Søster græder.

Far har røgtet Kvæget ind,
med Halmen tættet Karmen,
gnedet Grisens blanke Skind,
at den maa holde Varmen.
Lul, — lul! Rokken gaar!
Far mod Stuen stiler,
Mor en Bugt paa Traaden slaar,
ser op paa Far og smiler.

Barnet i sin Mørkningskrog
ta'r søvnig til at gabe,
snart det vil sin Billedbog
af de Smaahænder tabe.
Lul, — lul! Rokken gaar!
Ild om Gryden slikker,
Vejrets Svøb om Gavlen slaar,
og Hagl mod Ruden klikker.

Mor kan næppe se sit Spind
og næppe Traaden mage;
hej, da bæres Lyset ind
og stilles i sin Stage.
Lul, — lul! Rokken gaar!
Tenens rappe Vinge
over Fyrrebjælken saar
en Skok af Skyggeringe.

Pigen nys fra Gruens Glød
svang bort den sorte Gryde,
sænked den i Sengens Skjød
for Grødens Trods at bryde.
Lul, — lul! Rokken gaar!
Nadverbordet samler;
Store sidder, Mindre staar

paa Bænk og bitte Skamler.

Far ta'r ned saa tung en Bog,
med Gud han hvisker sammen,
famler lidt ved Spændets Krog
og lukker med et: Amen!
Lul, — lul! Rokken gaar,
Ensomheden synger,
Mulmet tæt om Taget staar,
og Sneen gaar i Dynger.

Her ved Moders gamle Rok
hun lærte mig at stave,
synge om „den hvide Flok"
og „al hans Naadegave"
Lul, — lul! Rokken staar!
Men dens Nyn og Sange
vemodsfuldt mod Hjertet gaar,
naar Kvældene bli'r lange.

26/1 1910

Jeppe Aakjaer

Mosepigen

Jeppe Aakjaer

Motto

Jeppe Aakjaer

Naar Rugen skal ind

Jeppe Aakjaer

Nancy

Jeppe Aakjaer

Nordovst

Sneflokke kommer vrimlende
hen over Diger trimlende,
det knyger ud af Himlene,
det sluger Hegn og Gaard,
det ryger ind ad Sprækkerne
til Pølserne paa Rækkerne,
og Faarene ved Hækkerne
faar Blink i Pelsens Haar.

Og Poplerne bag Mønningen,
de duver dybt i Dønningen,
og over Stakke-Grønningen
omtrimler Kjærv og Neg,
det klaprer én om Ørerne,
fra Portene og Dørene,
bag hvilke de smaa Sørene'
har rustet sig til Leg.

Og Gammelmor i Klokkerne
med Huen og Graalokkerne,
hun haler op i Sokkerne
og ser forsagt derud,
for nu er Kaalen liggende,
og nu staar Tjørnen stikkende
og spidder Sne paa Piggene,
og nu kom Kjørmes-Knud!

Jeppe Aakjaer

Omsværm os kun, Fjender

Jeppe Aakjaer

Øwer æ ævn'

Jeppe Aakjaer

Paa Hedens høje

Jeppe Aakjaer

Paa kjære Grave

Jeppe Aakjaer

Per Smed

Jeppe Aakjaer

Piger Paa Engen

Nu er Dagen fuld af Sang,
og nu er Viben kommen,
Bekkasinen Natten lang
haandterer Elskovstrommen.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa,
plukke, plukke Blomster.

Engen er nu gyldengul
af tunge Kabbelejer,
Søndenvinde byder op,
og Dueurten nejer.

Dammen ligger Dagen ud
med Brudelys i Hænde,
rækker højt de ranke Skud,
at Solen maa dem tænde.

Nu vil Mø med Silkestik
paa Brudelinet sømme;
den som ingen Bejler fik,
hun ta'er sig én i Drømme.

Ræk mig en Forglemmigej
og sidst en Krusemynte,
saadan slutter vi vor Leg,
saa glad som den begyndte.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa,
plukke, plukke Blomster.

Jeppe Aakjaer

Pjalte-Krejsten

Jeppe Aakjaer

Proletar-Borgmesteren

Jeppe Aakjaer

Redaktør Viggo Hørup

Jeppe Aakjaer

Ringen

Jeppe Aakjaer

Røter-Anders og hans Mor

Jeppe Aakjaer

Rugen kjøres hjem

Jeppe Aakjaer

Rugen lægges

Jeppe Aakjaer

Russen

Jeppe Aakjaer

Sædemand

Jeppe Aakjaer

Salling

Jeppe Aakjaer

Skuld gammel venskab rejn forgo

Jeppe Aakjaer

Slaakarle

Jeppe Aakjaer

Søndag i morgen

Jeppe Aakjaer

Stensamlersken

Jeppe Aakjaer

Store Jon

Jeppe Aakjaer

Storken

Han kommer med Sommer, han kommer med Sol
til Kløver og nikkende Hvener.
Mens Pigen hun sømmer sin blommede Kjol
i Læ af de røde Syrener,
5han sænker sig ned paa det mossede Tag
og knebrer fra Reden den udslagne Dag
en Højsommervise om Danmark.

Og Børnene stirrer fra Tærsklen didop,
hvor Løget paa Mønningen nikker,
og Oldingen ranker sin krogede Krop
i Stuen, hvor Slagværket dikker;
og Minderne dugger, og Læberne be'r,
og Børnene pludrer og peger og ler:
„Se Storken er kommen til Danmark!"

Velsignede Fugl uden Høgenes Klør
med Ørnenes mægtige Vinge,
du dukker dig helst mellem græssende Kø'r,
kun Hygge og Fred vil du bringe;
du følger i Furen vor Bonde saa nær
og nikker som han, mens af Rugen det drær
med Løfte om Høst over Danmark.

Hvor Engblommen lyser langs Aaløbets Bred,
du skridter saa langt gjennem Engen;
med Halsen i Bugt og med Øjet paa Sned
du titter til Pigen og Drengen.
Du søger din Føde til Leernes Klang,
og Høduften følger din higende Gang
langs alle de Aaer i Danmark.

Saa lad os da værne den solkjære Fugl,
der pynter vor Vang og vor Vænge,
der ruger sit Kuld i det ormstukne Hjul
til Vejrs paa den mossede Længe.
Hans Yngel skal trives i Regn og i Sol,
hans Rede beskyttes som Hjemmets Symbol,
mens Sagnene lever om Danmark!

4/3 1912

Jeppe Aakjaer

Studenter-Maj

Jeppe Aakjaer

Sundt Blod

Jeppe Aakjaer

Svendemands Venner

Jeppe Aakjaer

Sypigen

Jeppe Aakjaer

The Oats

The Oats

Here I stand with tinkling bells galore,
Twenty on each straw, I think, or more.
But the farmer, bless his honest soul,
Calls me oats and speaks of twenty fold.

I was sown while happy birds in spring
Made with joyful song the welkin ring.
Bumble bees in wild and tumbling race,
In the mellow sunshine droned the bass.

Growing up in sunny morning dew
That sweet Symphony within me grew.
He who listens humbly while I ring,
Hears the echo of the songs of spring.

Cold, unfeeling hearts can never see
Anything but cattle-feed in me.
I am more than food for hungry jaws,
I am song of birds on golden straws.

I am friends with everything that grows,
Friends with every gentle wind that blows,
Friends with waving trees and summer skies,
Friends with daisies and with butterflies.

When the sun goes down, its parting smile
Lingers on my golden head a while,
And when evening bells ring out, I too
Tinkle, standing tip-toe in the dew.

I am ringing children to their beds,
Ringing up the mist that slowly spreads,
Ringing peace, as busy day departs,
Into humble homes and pious hearts.

Jeppe Aakjær
English lyrics by S.D. Rodholm

Jeppe Aakjaer

Tibbi Dunbar

Jeppe Aakjaer

Til Arbejdernes læseselskab

Jeppe Aakjaer

Til de syge Typografer

Jeppe Aakjaer

Til Frederiksbergs borger

Jeppe Aakjaer

Til Fri Felt

Jeppe Aakjaer

Til Peter Nansen

Tillader de høje Gjæster,
jeg fra min fjærne Plads
— tredive Mile til Vester —
hæver for Nansen mit Glas!

Om Digtning har Flod eller Ebbe,
er vor vel skilt ved en Elv;
men den skulde prygles med Kjæppe,
som bare vil se sig selv.

Jeppe Aakjaer

Til Pressen

Jeppe Aakjaer

Tre-Konger

Jeppe Aakjaer

Trines Ko

Nu skal du ha' din Havrekjærv,
og jeg skal ha' min Nætter;
lidt lyet Vand for gammel Tand
jeg her i Krybben sætter.
Brug du saa kun din gamle Mund;
jeg har jo mer i Loen!
En saadan gjæv og yndig Stund
man sørger først for Koen.

Du kom her, da min Mand faldt hen
— Gud vær den Synder naadig!
Han tured op hver fattig Del,
hvorover vi var raadig.
Ved dig kom jeg paa ny til Krylt,
du hjalp mig sgi paa Fode,
saa Gris blev rund, og Barnet sund
og begge gik til Gode.

Ja, Sønnen maatte hjemmefra,
ham har jo Verden taget;
nu er han i Amerika.
Det gaar ham godt i Faget.
Han fik din Mælk — med Fløden paa,
skønt Høk'ren skuld' ha' haft'en.
Jeg tror da nok, at jeg tør spaa,
der kommer Brev i Aften.

Du gik og gnov blandt Pors og Siv
det bedste, som du kunde;
og hvor du bed, du gamle Liv,
der bed du skam i Bunde.
Og du kom hjem med Yv'ret spændt
og Aftendug i Skæget;
min Haand dig linned Strent i Strent,
mens Drøvlen du bevæged.

Og Katten kom i Spring derhen
og satte sig for Døren,
til Pattens Straale ramte den
imellem begge Øren.
Og Duggen faldt paa Brøndens Sten
og paa mit Hovedklæde,
og Katten slikkede sit Ben
for Mælkens spildte Væde.

Ja, være to, som Dagen lang
er i hinandens Tanker
gjør Livets Byrde mindre trang
selv mellem Hedebanker.
Og du skal aldrig lide Nød
og staa med Sider hule,
saa længe jeg en Skive Brød

kan række mod din Mule.

Nu er du skjæv i hvert et Led,
det plumper hult i Bugen,
naar du vil rigtig rask af Sted
og ta' et Nap af Rugen.
Og selv er jeg en Stummeltaa
af bare Slæb og Ælde,
hvis slidte Rok kun smaat vil gaa,
og snart vel Pas maa melde.

— Nu ringer Degn til Nadverfest,
nu falder Rim paa Stene,
og Juleklokken høres bedst
af den, der sidder ene.
Snart kommer alle Stjerner frem,
og Frosten gør dem blanke;
det bitte Barn fra Bethlehem
er nu i alles Tanke.

Lang er den Vej og krum den Sti,
der bærer over Hede.
Gaa da, min Gud, ej Dør forbi,
find gamle Trines Rede!
Skjænk Livsens Brød mig rundelig,
velsign min Kjærv paa Loen,
vis dig mod mig miskundelig,
og giv mig Kalv i Koen!

Jeppe Aakjaer

Vaar-Rim

Jeppe Aakjaer

Valgsang

Jeppe Aakjaer

Ved Bj. Bjørnsons dødsleje

Jeppe Aakjaer

Ved Engsøen

Jeppe Aakjaer

Ved Kjedlen

Jeppe Aakjaer

Ved Rugskjellet

Jeppe Aakjaer

Ved Vesterhavet

Jeppe Aakjaer

Venstre-Vise

Jeppe Aakjaer

Vi er Siv

Jeppe Aakjaer

Vinterbilleder

Jeppe Aakjaer

Vinterrugen

Jeppe Aakjaer

Vor Barndoms Bæk

Jeppe Aakjaer